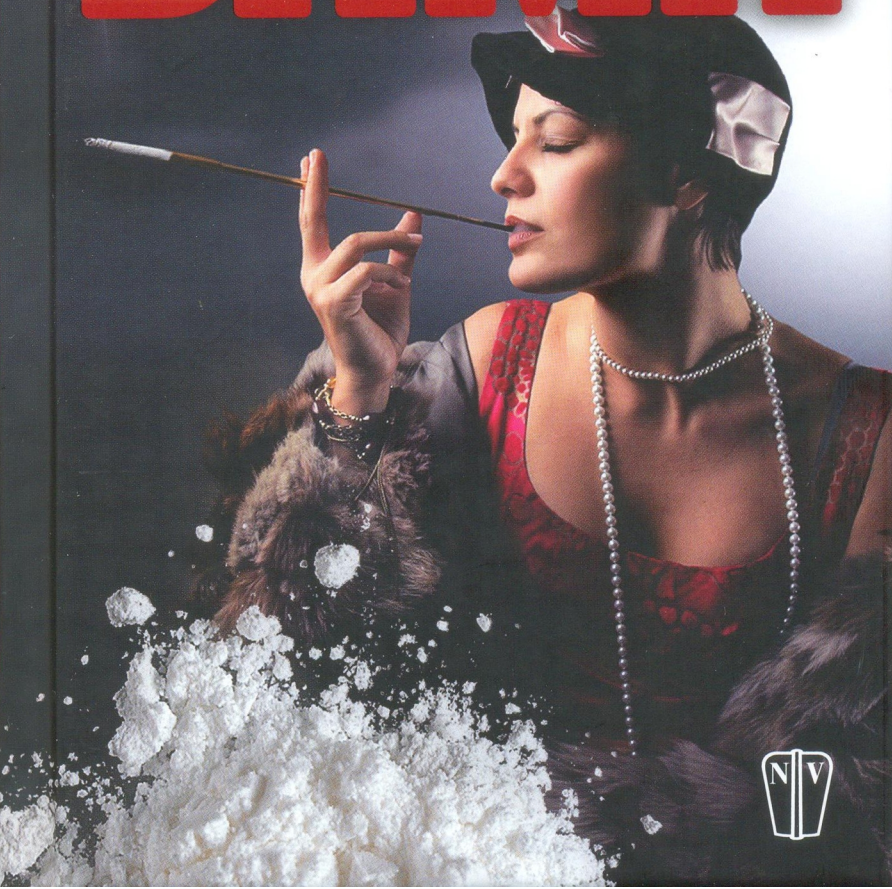


Edgar Wallace

KOKAINOVÁ DÁMA



KOKAINOVÁ DÁMA



Edgar Wallace

**KOKAINOVÁ
DÁMA**

NAŠE VOJSKO
2011

Copyright © Edgar Wallace
Translation © 2012 by Marianna Krtilová
Copyright in the Czech translation © 2012 NAŠE VOJSKO s.r.o.
Jacket design © 2012 by Q point Praha
All rights reserved

ISBN 978-80-257-0000-0

1

Ladys Stairs byla dřevěná budova na spadnutí nad strouhou mezi průplavem a řekou. Bylo ji vidět od stavidel, která označovala místo, kde končil průplav a začínala široká, bahnitá zátočina. Byla to rozviklaná rachotina, stojící na obrovských, dřevěných sloupech, se špinavým průčelím, které bylo kdysi bíle natřené, nyní žíhané a maskované přírodou do nejasných odstínů, jež by činily dům neviditelný, nebýt toho, že byl vklíněn mezi vysoké skladiště z jedné strany a kulatou střechu železáren z druhé. Pod hlavními místnostmi tekla strouha, která v době přílivu stoupala téměř k podlaze obývacího pokoje Li Josefa.

Li Josef sedával ve svém pokojíku a pozoroval, jak k nákladní hrázi za přílivu připlouvají lodi s uhlím a jsou pomalu vlečeny ke stavidlům. Když natáhl krk, viděl i velké holandské parníky, plující dolů k moři.

Policie proti Li Josefovi nic neměla. Věděla, že je překupník a pašerák, ale neměla důkazy a nedoufala, že při této návštěvě najde víc než při dřívějších.

Celé okolí se domnívalo, že Li Josef je bohatý, a vědělo určitě, že je blázen.

Jeho zvykem bylo vést dlouhé hovory s neviditelnými přáteli. Když se šourával ulicemi – podivná bytost s velkou, žlutou tváří, bezvousou, ale vrásčitou a rozrytou tisíci křížujícími se rýhami – mluvíval, posunkoval a příšerně se usmíval na své neviditelné druhy. Většinou hovořil cizím jazykem, o němž se lidé domnívali, že je to němčina. Ve skutečnosti to byla ruština. Přiznal se, že se stýká s duchy – dobrými i zlými. Mrtví k němu chodili na návštěvy, hovořil s nimi

a oni mu vyprávěli podivné příběhy z neznámých světů. A navíc byl věštec. Dovedl pozoruhodně předpovídat budoucnost.

Procházel se po pokoji s nakloněnou podlahou, mručel a mumlal si. Byl to vysoký pokoj a světlo tří svíček, které temnotu místnosti ještě zvyšovalo, jej naplňovalo děsivými stíny. Stěny, kdysi bílé, byly žlutě a zeleně žíhané, střecha propouštěla při dešti vodu a na zdech se objevovaly malé praménky. To byl jeho obývací pokoj. Spal ve velké komoře, která se nacházela v části domu stojící na suché zemi.

Větší byla kancelář, sloužící jako skladiště a salon zároveň. Zde přijímal holandské, německé a francouzské námořníky, kteří přijížděli za přílivu. Tiše veslovali, proplétali se se svými malými čluny bludištěm zelených pilířů, které nesly převislý výčnělek domu, a přiráželi u pat rozviklaných schodů, po nichž stařec slézal dolů a handrkoval se s nimi o zboží. Pod domem byla naprostá tma, neboť les sloupů a pilířů vytvářel tu i ve dne šero. Po opadnutí přílivu tam bylo jen bahno – husté, vodnaté bahno, které se stále nepokojně pohybovalo, jako by se pod jeho příkrovem ve spánku obracela nějaká silurská nestvůra.

Starý Li tam měl přivázaný malý motorový člun. V něm si občas vyjížděl na řeku. Podobný výlet měl v úmyslu i této noci. Odhrnul vybledlý čtverec koberce, otevřel padací dveře, které byly pod ním, bručel a mručel, když sestupoval po příčkách žebříku, aby uložil něco do člunu ležícího na boku v bahně. Konečně byl hotov a mohl se věnovat stínům, které ho přišly navštívit.

Bavil se s nimi rusky, žertoval, mnul si ruce a chichotal se jejich vtipným odpovědím. Cosi mu celý den šeptaly. Ale Li poprvé v životě duchům neuvěřil.

Zazněl zvonek. Li se vyštrachal z pokoje a sešel po příkrých schodech k malým postranním dveřím.

„Kdo je tam?“ zavolal.

Uslyšel tichou odpověď a otočil klíčem.

„Přicházíte brzy nebo pozdě – nevím co.“ Li měl hluboký, chraptivý hlas se stínem cizího přízvuku.

Zavřel, zamkl dveře a šel za svým hostem vzhůru do schodů.

„U nás ale čas stejně neznáme,“ brumlal si. „Dny nebo noci, to je lhostejné. Zním jen příliv, kdy musím velmi rychle provést obchody, a odliv, kdy mohu sedět a bavit se svými krásnými, malými přáteli.“ Poslal rukou polibek do temného kouta a Mark McGill se k němu se zavřením otočil.

„Nechte toho – vy s vašimi prokletými duchy! Přijde sem dnes jeho sestra.“ „Jeho?“

Muž se žlutou tváří se na něho upřené zadíval. „Ronnieho Perrymana. Přijela z Paříže.“ Li Josef vytřeštil oči, ale neřekl nic. Mark McGill měl v sobě něco, co bránilo sdílnosti. Byl to pánovitý muž. Jeho drsné rysy měly jistou krásu. Strach, který naháněl, však nepramenil z jeho očividné síly nebo surovosti, nýbrž z páru úžasně bledých, tvrdých, modrých očí.

Převalil zpola vykouřený doutník z jednoho koutku úst do druhého, prošel do komůrky, kde měl Li postel, a zamyšleně hleděl do tmících se vod.

„Za hodinu máme příliv,“ řekl sám k sobě a zvedl z postele housle. „Hrál jste celý den na skřipky, co? Byla tu zas policie?“

Žid zavrtěl hlavou.

„Neptali se po Ronniem? No, jeho sestra vás trochu potrápí. Snažil jsem se vyhnout se jí. Víte, co jí máte říct?“

Li pomalu přikývl a spustil:

„Byl zabit policií. Chytili ho ve člunu s něčím, co našel na lodi. Řekli mu tedy: ‚Kdes to vzal?‘ A ztloukli ho, až spadl do řeky a utopil se.“

„Dobré to bude,“ řekl Mark, naklonil hlavu a naslouchal. „To je Tiser s tím děvčetem. Přiveďte je sem.“

Li sešel nehlučně ze schodů. Vrátil se a za ním vstoupil třesoucí se, nervózní Tiser. Měl ustavičně vlhké čelo a jeho lesklý černý klobouk a úhledná černá vázanka mu ještě přidávaly na odpornosti. Anna Perrymanová k němu pocítila odpor, jakmile ho na nádraží uviděla. Vešla pomalu do pokoje, na okamžik se zastavila a bez zvláštního dojetí přehlédla špínu místnosti, v níž se ocitla.

Byla to hezká dívka. Při určitém osvětlení byly její vlasy hluboce zlaté, při jiném měly rudý odstín. Vysoké, široké čelo, z něhož vlasy sčesávala dozadu, jí dodávalo poněkud nemoderní vzhled. Měla přímé držení těla a vystupovala poněkud odměřeně. Nebylo lehké přiblížit se k ní, muži ji považovali za chladně nepřívětivou a říkali, že nemá smysl pro humor, protože nedovedla ocenit jejich humor. Její šedé oči, posazené daleko od sebe, dovedly být velmi tvrdé. Ronnie věděl, jak dovedou být měkké, ale Ronnie byl mrtev a žádný jiný muž v nich nikdy lásku nespátřil.

Anna Perrymanová měla odvahu mučedníků, rozumově však byla stvořená k velkým činům. Její vůle byla nezdolná, odvaha bezmezná.

Natáhla k Markovi chladnou ruku. Uchopil ji, chvílku ji podržel a pustil. Nevěděl jak začít.

„Tiser vám jistě řekl...?“

Vážně přikývla.

„Četla jsem o tom před čtrnácti dny. Učím ve škole

v Paříži a dostáváme tam anglické noviny. Ale nevěděla jsem, že..." zaváhala, „že Ronnie žil pod falešným jménem.“

Řekla to klidným, vyrovnaným hlasem.

„Mohl jsem vám to říct dřív,“ pravil Mark, „ale myslel jsem, že počkám, až bude po všem.“

V jeho hlase bylo tolik soucitu, že se Tiser, jehož nepokojné oči těkaly místností, zahleděl na svého společníka s nelíbeným obdivem. Mark je opravdu nádherný!

„Byl jsem v trochu svízelné situaci,“ pokračoval Mark. „Víte, přestupoval-li Ronnie zákon, já dělal totéž. Je přirozené, že člověk nerad udává sám sebe.“ Přikývla.

„Věděla jsem ovšem, že Ronnie není..." zaváhala. „Měl málo štěstí celý život, chudák. Kde byl nalezen?“ Mark ukázal na strouhu.

„Řeknu vám všechno otevřeně, slečno Perrymanová. Váš bratr a já jsme byli pašeráci. Snad je to hanebné, ale neomlouvám se. Policie po nás šla a myslím, že v Ronniem viděli slabocha. Náhodou vím, že se několikrát pokusili dohodnout se s ním. Doufali, že ho přimějí, aby zradil organizaci. Zní to dost románově, ale je to pravda.“

Podívala se z něho na Tisera. Starý Li zalezl do své komůrky.

„Pan Tiser mi řekl, že Ronnieho zavraždila policie. To je neuvěřitelné!“

Mark pokrčil rameny.

„U londýnské policie není nic neuvěřitelného,“ řekl suše. „Netvrdím, že ho chtěli zabít, ale je jisté, že ho utloukli. Bezpochyby ho přistihli, když se vracel v člunu od jedné z lodí, které nám dovážejí kontraband, a buď dostal takovou ránu, že spadl do vody, nebo byl úmyslně do vody hozen, když viděli, jak těžce ho zranili.“

„Inspektor Bradley?“ zeptala se.

„Ano, on. Odjakživa Ronnieho nenáviděl. Bradley je jeden z těch mazaných policistů ze Scotland Yardu, kteří mají trochu vzdělání a hodně surovosti.“

Z komůrky se ozvaly sladké, zádumčivé tóny Tostiho „Loučení“.

„Kdo je to?“ ptala se tiše.

Mark pokrčil netrpělivě rameny.

„Ten Žid? Li Josef. Rád bych, abyste si s ním promluvila.“

„Li Josef? To on viděl, jak byl Ronnie zabit?“

Tiser opět nabyl řeči.

„Z dálky, drahá slečno,“ zablekotal. „Nikdo neviděl nic přesně, myslím, že jsem vám to vysvětlil. Náš drahý přítel pouze viděl, jak policisté zápasí s naším drahým zesnulým druhem.“

Markův chladný pohled ho umlčel.

„Už dost, Tisere,“ řekl. „Řekni Li Josefovi, aby sem přišel.“

Hudba ustala. Li Josef se k nim šoural, díval se zpod obočí a mnul si ruce. Byl to děsivý zjev.

„To je slečna Perrymanová, sestra Ronnieho,“ představil ji Mark.

Židova tvář se zkroutila úsměškem.

„Právě jsem s ním mluvil,“ řekl. Jeho hlas byl podivně nízký a libozvučný.

Dívka si ho překvapeně změřila.

„Mluvil jste s ním?“

„Nevšímejte si ho,“ řekl Mark ostře. „Je trochu...“ Významně si poklepal na čelo. „Vidí duchy a podobně.“

„A podobně,“ opakoval Žid a jeho oči se široce rozevřely. „Podivné věci, které nevidí nikdo jen já – Li Josef.“

Spatřila, jak se mu tvář svažila pitvorným úsměvem. Hleděl na něco, co stálo mezi nimi.

„Tak, ty jsi tady!“ řekl měkce. „Ach, věděl jsem, že přijdeš, má malá Fredo.“

Sklonil se, pohladil neviditelné dítě po hlavě a zachichotal se.

„Byla jsi poslušná od té doby, co jsi se utopila v průplavu, he? Ach! Vypadáš tak šťastně...“

„Nechte toho, Josefe,“ přerušil ho Mark drsně. „Lekáte slečnu.“

„Neleká mě,“ řekla Anna pevně.

Li Josef se vracel do své komůrky a jeho ramena se otrásala smíchem.

„Je takový často?“

„Vždy,“ řekl Mark a rychle dodal: „Ale jinak je vpořádku. Josefe, neodcházejte. Chci, abyste slečně řekl, co jste viděl.“

Li Josef se pomalu vrátil. Stál několik kroků od dívky, ruce měl založené na prsou, jako by se modlil.

„Řeknu vám, co jsem viděl.“ Jeho hlas byl náhle monotónní. „Nejdřív člun s Ronniem odráží od lodi. Pak Ronnie vesluje a vesluje, a pak ho dohání policejní motorový člun. Pak vidím, jak zápasí a zápasí, slyším šplouchnutí vody a najednou slyším Bradleyův hlas: ‚Dostali jsme ho, mlčte o tom‘.“

Když mluvil, hleděl stále na ni a jí se zdálo, že má v očích vzdor, jako by se připravoval na to, že každým okamžikem proti jeho historce něco namítne.

„To jste viděl?“

Sklonil hlavu. Obrátila se k Markovi.

„Proč jste ty lidi neudali? Proč jste dopustili, aby to zapadlo? Vražda: pachatel či pachatelé neznámí. Copak je

policie v této zemi posvátná a nedotknutelná? Copak může beztrestně páchat zločiny... vraždy, a nebát se žaloby?“

Teprve teď si uvědomil, jaká sopka dřímá v jejím srdci. Annin hlas se chvěl vášní a téměř elektrizoval.

„Bradley, kdo je to Bradley, o kterém jste mluvili? Zapamatuji si ho.“

Pohlédla opět na starce. Stál se zavřenýma očima, ruce založené a kymácel se sem tam.

„Podal někdo žalobu na policii?“

Mark se usmál.

„Na co? Musíte pochopit, slečno Perrymanová, že policie je zákonem sama o sobě nejen v této, ale v každé zemi. Mohl bych vám vyprávět věci, které se staly v New Yorku...“

„Nechci vědět, co se stalo v New Yorku,“ vydechla rozčileně. „Řekněte mi jedno: Je tento člověk spolehlivý?“ kývla k Židovi.

„Naprosto,“ prohlásil Mark důrazně.

„Naprosto, drahá slečno,“ řekl Tiser, vyloučený příliš dlouho z děje. „Mohu vás ujistit, že je to velmi ctihodný muž. Jeho nešťastný původ sice mluví proti němu, ale proč opovrhovat Židy? Což nebyl Mojžíš Žid? Což nebyl Šalamoun největším mudrcem věků a tentýž zajímavý –“

Všiml si Markova pohledu a koktavě zmlkl.

Dívka chvíli stála se skloněnou hlavou, prsty položené na rtech, široké čelo zamýšleně svráštělé. Mark jí nabídl židli, ale nevšímalá si jí. Čekal, až promluví.

„Jakou práci pro vás dělal Ronnie?“ zeptala se konečně. „Můžete mi říct všechno, pane McGille. Často o vás se mnou mluvil a pochopila jsem, že se zabýváte něčím nezákonným. Domnívám se, že mám podivné mravní názory, ale nedotýká

se mě to tak nepříjemně jako tehdy. Měl pro vás velkou cenu? A je jeho ztráta velmi... vážná?“

McGill hned neodpověděl. V duchu uvažoval, co se za tou otázkou skrývá.

„Ano,“ řekl konečně, „byl téměř nepostradatelný. Byl jedním z těch, kteří se mohou pohybovat krajem, aniž budí podezření. Dovedl bezvadně řídit auto, a to bylo nesmírně užitečné, protože právě teď má policie létací oddíly – Bradley je jejich velitelem – a před těmi má člověk co utíkat. Ronnie obvykle jezdil pro zboží, které pašujeme, někdy je rozvázal... A důvěřoval jsem mu. Proč se ptáte?“

„Tak mě to napadlo,“ řekla. „Ten Bradley, jaký je to člověk?“

Než mohl Mark odpovědět, zaslechla tichý smích a otočila se.

Ve dveřích stál muž. Měkký plstěný klobouk měl stažený výbojně na jedno oko a ač byla sychravá noc, byl bez pláště. Vysoký, štíhlý muž s protáhlou, dobromyslnou tváří a ospalými očima, které si ji vesele prohlížely.

„Nedivil bych se, kdyby to byla slečna Perrymanová,“ řekl a smekl. „Neměl byste chuť představit mne, Marku?“

Mark ztuhl.

„Jmenuji se McGill,“ řekl chraptivě.

„Báječné,“ řekl druhý jízlivě. „Celý život se jmenujete McGill.“

Pak popošel k místu, kde stála dívka, a smích z jeho tváře vyprchal. Vytušila, kdo to je, a oči, které se dívaly do jeho, byly jako ocel.

„Je mi hrozně líto, že jste tolik zkusila, slečno Perrymanová,“ řekl. „Chtěl bych znát toho člověka, který zabil vašeho bratra.“

Kousal se do spodního rtu, jak bylo jeho zvykem, a díval se zamýšleně na Marka. „Snažil jsem se, jak jsem mohl, ochránit Ronnieho před špatnou společností.“

Odmíchl se, jako by ji vyzýval k odpovědi, ale dívka neodpověděla a jeho oči začaly bloudit po místnosti.

„Kde je ten hudbymilovný spiritista?“ zeptal se. „Hej, Li! Vidím, že máte společnost.“

Li Josef se poníženež přiblížil, jeho žlutá tvář byla nepokojná a ostražitá. Bleskl po detektivovi očima. Podivný pohled, pomyslel si Mark a pozoroval Bradleye. Tvář tohoto muže ale byla neproniknutelná.

„Zajímalo by mě, co vás sem přivedlo?“ oslovil Annu, ale díval se na Tiseru, jenž byl tak vzrušený, že nekontrolovatelně mrkal.

„Krmili vás tlachem, že vašeho bratra zabila policie, že ano? Domníval jsem se, že jste rozumnější, než abyste uvěřila podobným pohádkám. Váš bratr byl zabit na souši a vhozen do řeky.“

Opět se odmlčel. Viděl, jak sevřela rty a uvědomil si, že ji nepřesvědčil.

„Co si přejete?“ pronesl Mark vyzývavě.

Inspektor Bradley zvedl obočí.

„Promiňte,“ řekl s přehnanou zdvořilostí. „Nevěděl jsem, že jste převzal závod Josefa Li a že jste zde nyní hostitelem. Budu dnes v noci v Yardu od desíti hodin do dvou.“

Markovi McGillovi přeběhl mráz po zádech. Komu patřila poslední slova? Jemu ne. Anně Perrymanové ne, Tiserovi rozhodně ne. Proč sem Bradley přišel? Mark ho znal natolik dobře, aby věděl, že by nikdy nepřišel, kdyby tušil, že je tu Anna Perrymanová. Přišel navštívit Li! A dodatečná poznamka patřila Li.

Detektiv se obrátil a loudal se ke dveřím. V síni se otočil a vesele zamával na rozloučenou.

„Rád bych si s vámi promluvil, slečno, eh – Perrymanová. Mohl bych vás zítra navštívit v hotelu?“

Neodpověděla. Oči měla nabité nenávisť a opovržením. Inspektor Bradley byl příliš citlivý muž, aby to nepoznal.

Slyšeli jeho kroky po nekrytých schodech a bouchnutí dveří. Mark se obrátil k Tiserovi.

„Tys nechal otevřené dveře, ty...“ Zarazil se. „Běž dolů a postarej se, aby byly zavřené a zamčené. A zůstaň dole u schodů, dokud tě nezavolám.“

Přibouchl za ním dveře a nechal jej tápat ve tmě. Pak se vrátil k Anně.

„To byl Bradley?“ zeptala se tiše.

„To byl Bradley,“ odpověděl mrzutě. „Chytrák ze Scotland Yardu. Co si o něm myslíte?“

Sklopila oči a uvažovala.

„Kdo převzal Ronnieho místo ve – ve vaší organizaci?“ zeptala se.

Mark rozhodil rukama.

„Kdo mohl převzít jeho místo? Takového člověka nenajdete jen tak.“

„Já bych mohla.“

„Vy?“ vydechl nedůvěřivě.

Přisvědčila.

„Ano, já. Dovedu řídit auto stejně dobře jako Ronnie.“

Na chvíli ho vyvedla z míry. Domníval se, že se setká s nesamostatnou slaboškou, která bude potřebovat pomoc. Nebýt touhy zastavit dotěrné dotazy, jaké příbuzní mívají, nebyl by s ní vůbec mluvil, rozhodně by ji nepřivedl do Ladys Stairs.

Tisíc možností mu blesklo mozkiem.

„Přidáte se k nám?“ rozhodil nadšeně rukama. „Děvenko, vy jste společník, jakého jsem hledal.“

Její pohled se srazil s jeho.

„Jmenuji se Anna, můžete mi tak říkat,“ řekla. „A naše společenství bude čistě obchodní.“

2

V Ladys Stairs nebyl telefon. Li Josef byl hospodárný člověk, který nikdy zbytečně neutrácel. Dlouho po odchodu svých hostů seděl schoulený v tvrdé lenošce, kterou si přitáhl k velkému kulatému stolu. U lokte mu hořela lampa, před ním leželo pět popsaných listů nedokončeného dopisu. Pomalu vstal, zašel do maličké komůrky a vyhlédl oknem na strouhu. Upoutala ho zelená a červená světla vlečné lodi, směřující ke stavidlům. Pozoroval je, dokud nezmizela. Pak vzal housle, přitiskl si je pod bradu a jezdil pomalu smyčcem po strunách. Zvuk jeho vlastní hudby ho poprvé v životě rozrušoval. Odložil housle, vrátil se ke stolu a chopil se pera.

Nebyl to snadný dopis, ale musel ho dokončit. Ještě chvíli a bude hotový, dá jej do obálky a vykrade se ven, aby vyhledal starého Sedemana. Ten zanese dopis Bradleyovi.

Ačkoli anglicky mluvil špatně, psal dobře. Zvedl namátkou jeden z listů.

„... McGill věděl, že se Ronnie s Vámi stýká. Ronnie Perryman byl velmi nespolehlivý, když pil. Pil hodně. Pohádal se s McGillem a hrozil, že vystoupí. Mluvil o tom se mnou a já jsem mu řekl, že se také chci vrátit do Memelu,

kde jsem doma a kde žijí moji synovci a neteře. Myslím, že McGill se to dověděl, protože toho večera sledoval Ronnieho z Londýna a přišel za ním sem. Ronnie byl trochu opilý. Byla jedna hodina v noci, když přišli McGill a Tiser. Pohádali se. Ronnie řekl, že nechce nic mít s vražděním. Tvrdil, že McGill je odpovědný za přepadení Severní a Jižní banky, kde byl zabit hlídač. Chvástal se, že stačí, když kývne prstem a budeme všichni zavření. Kdyby to neřekl, myslím, že bych dnes nebyl živ. Jenom proto, že se o tom zmínil takovým způsobem, McGill nepodezíral mě. Ronnie stál u stolu s velkou sklenicí portského, které jsem mu nalil. Zvedal ji ke rtům, když ho McGill napadl zabíjákem a udeřil ho ještě jednou, než padl. McGill zabalil Ronnieho do prostěradla a spustil ho padacími dveřmi do mého člunu. Nevím, kde ho s Tiserem hodili do vody, ale za půl hodiny se vrátili a tvrdili, že se Ronnie vzpamatoval a odešel domů. McGill mi hrozil, že mě zabije, ceknu-li. Neříkal mi tehdy, že budu muset něco vyprávět sestře Ronnieho. Teprve později, když pro ni poslal, mi řekl...

Odložil list a na následující stránce dokončil svůj příběh. Osušil papír, složil dopis a vložil ho do obálky. Přitom stále tiše mluvil rusky.

Chvílemi se otáčel a skláněl, aby pohladil podivné malé postavy, které viděly pouze jeho šílené oči.

Zaslechl rachot otáčejícího se klíče, pohlédl ke dveřím a zastrčil dopis do kabátu. Poznal Markův krok a všiml si, že Tiser je s ním, ještě než se dveře otevřely.

Mark šel rovnou ke stolu. Podíval se na pero a papír.

„Psal jste dopis, že? Odeslal jste ho?“

Stařec zavrtěl hlavou.

„Můj milý příteli!“ Tiserův hlas byl zděšeným zaječčením.

„Třeba se mylíš, drahý příteli. Řekněte přece McGillovi, že jeho podezření je neodůvodněné. Řekněte mu to.“

„Nemusíš mu říkat, co mi má říct,“ řekl Mark hrozivě klidně.

„Ukažte ten dopis. Neměl jste kdy odeslat ho, na stole je ještě inkoust.“

Li Josef zavrtěl hlavou. Mark se na něho vrhl, chytil ho za kabát a na zem vypadla obálka. Jméno adresáta hovořilo jasně.

„Bradley – myslel jsem si to!“ Mark roztrhl obálku a rychle přeběhl text.

„Chtěl jste nás píchnout, co? Proto měl být Bradley v kanceláři od desíti do dvou. No, na tenhle dopis bude čekat hezky dlouho!“

Starý Žid se nehnul. Stál u kraje zavřených padacích dveří, sepal ruce a díval se. Tohle všechno bylo nevyhnutelné. Snad mu malí duchové, kteří oživovali pokoj, cosi šeptali a dodávali odvalu, protože se opět usmál.

„Nuže, Li,“ řekl Mark výhružně a Li Josef zahlédl v jeho očích smrt.

„Mne nemůžete zabít, můj dobrý Marku,“ řekl. „Třeba zemřu, ano, ale vrátím se. Malí duchové...“

Stařec se prudce sehnul, otevřel poklop a spustil se na první příčku žebříku, který vedl k bezpečí a životu. Mark vytrhl z kapsy revolver. Tlumič zachytil za podšívku kabátu, ale neoddlalil zkázu odsouzeného.

Klep! Klep!

Druhé klepnutí bylo hlasitější. Kulka narazila přímo mezi starcovy lopatky. Slyšeli šplouchnutí, jak tělo dopadlo do vody.

„Zavři ty dveře!“ zavelel Mark.

Tiser vyrážející podivné, kňučivé zvuky, opatrně zavřel padací dveře.

„Teď přes ně natáhni koberec.“

Mark přistoupil k oknu, trhnutím je otevřel a vyhlédl do temné noci. Drobně přšelo a voda stoupala.

Tiser se opíral o židli a těžce dýchal. Nebyl schopen slova.

„Všechno je v pořádku. Pojď sem, ty. A nezapomeň, cos dnes viděl, Tisere.“

Tiserovi cvakaly zuby, když šel za svým nevlídným pánem ke schodům. Dostali se do síně, když na venkovní dveře někdo zabušil. Tiser zvedl ruku, aby zdusil výkřik, který se mu dral na rty. Zabušení se ozvalo znovu.

„Otevřte!“

McGill couvl do pokoje. V jedné ze stěn byla malá zavřená okénice. Zhasl světlo, otevřel ji a vyhlédl do ulice.

U chodníku stála dvě auta – třetí právě přijelo a ještě za jízdy z něho vyskákalo šest mužů, kteří rychle běželi k domu.

V jasném světle reflektorů spatřil Mark na vteřinu nenáviděnou tvář.

„Bradley!“ pronesl chraptivě. „Létací oddíl. Jsme obklí-
čeni!“

3

Mark zavřel padací dveře, natáhl ruku a rozsvítil světlo. Jediným pohledem přešel místností, pečlivě prozkoumal, nejspou-
-li na stole stopy po psaní, a pak pokynul Tiserovi.

„Běž dolů a pusť je,“ řekl.

Bušení nepřestávalo.

„Počkej!“

Tiser byl ve dveřích. Mark odhrnul koberec, otevřel padací dveře a posvítil si dolů. Viděl pouze temnou vodu. Pak si vzpomněl na pistoli. Díval se, jak dopadla do vody a potom opět zavřel dveře a natáhl koberec.

„Pust' je,“ zavelel.

Bradley byl v pokoji první. Jeden ze čtyř detektivů, kteří spěchali za ním, měl v ruce pistoli.

„Ruce vzhůru!“ vyštěkl Bradley.

Markovy paže se zvedly nad hlavu.

„Kde máte pistoli?“ ptal se detektiv a hbitě velkého muže prohledával.

„Zbytečně ztrácíte čas,“ řekl McGill chladně. „Smím vědět, co tenhle dramatický výstup znamená?“

„Kde je Li Josef?“

Mark pokrčil rameny.

„To bych taky rád věděl. Právě jsme si spolu přátelsky povídali, když řekl, že musí něco vyřídit a šel ven. Slíbil, že se vrátí za deset minut.“

„Šel si něco vyřídit...“ opakoval Bradley, zhluboka nasál vzduch a zamračil se. „Je tady podivný zápach, skoro jako střelný prach. Cvičil jste se ve střelbě, Tisere?“

Tiserova tvář byla bledá, zuby mu jektaly. Ale Bradley ho tak viděl již několikrát. Tento muž byl tak vyslovený zbabělec, že jeho nynější rozčilení neznamenal nic než to, že byl zděšený, když se ocitl tváří v tvář policii.

Bradley šel do komůrky, rozhlédl se a zvedl housle se smyčcem. Zamyšleně si je prohlížel.

„Kapelu si s sebou nevezal, jak vidím,“ řekl. Sevřel housle pod bradou, přešel měkce smyčcem po strunách a zahrál krátkou árii. „Nevěděli jste, že umím hrát?“ zeptal se.

Odložil nástroj na stůl.

„Vím, že umíte hrát divadlo. Zdá se, že umělecké sklony si musí nějak najít průchod,“ řekl Mark.

Bradley se mu upřeně zadíval do očí.

„Přestaňte si laskavě myslet, že mluvíte na veřejné schůzi, McGille, a řekněte mi, kde najdu Li Josefa?“

Mark zbrunátněl.

„Chcete vědět, proč jsem sem přišel? Řeknu vám to. Tiser a já se snažíme prokázat trochu dobra světu a pomáháme vstát lidem, které vy jste zdeptal, Bradleyi.“

Bradley se usmál.

„Znám váš Útulek, je-li předmětem vaší přednášky tento ústav,“ řekl suše. „Příjemné místo pro schůzky darebáků. Ohromný nápad. Slyšel jsem, že jim kážete, Tisere.“

Tiser se příšerně ušklíbl, ale mlčel.

„Nebudete mi přece vykládat, že jste se vypravili sem, abyste přemluvili Li Josefa, ať se připojí k všeobecnému napravování zločineckých vrstev? Jestliže totiž ano...“

Vtom vešla do pokoje Anna Perrymanová. Její pohled klouzal z jednoho na druhého.

„Kde je Josef?“

„Právě na to jsem se ptal,“ řekl Bradley vesele. Nevšímal si ho a opakovala otázku.

„Nevím,“ řekl Mark. „Byl tu před několika minutami, ale kvůli něčemu vyšel ven a ještě se nevrátil.“

Kdosi jí sevřel paži a otočil ji. Dívala se do tváře inspektora Bradleye.

„Teď mi, slečno Perrymanová, laskavě řekněte, proč jste přišla do Ladys Stairs? Neptám se vás jako přítel, ale jako policejní úředník.“

Výraz v její tváři by odstrašil většinu mužů, ale Bradley se nedal lehko vyvést z míry.

„Přišla jsem sem, protože mi psal, abych přišla,“ vydechla.
„Mohu ten dopis vidět?“

Tiser zíral s otevřenými ústy. Marka McGilla to zřejmě velmi zajímalo.

Anna Perrymanová zaváhala, pak zuřivě otevřela kabelku a vytáhla list papíru. Bradley přečetl dva řádky: Musím s vámi mluvit v 10 hod. Je to naléhavé.

„Kde je obálka?“

„Zahodila jsem ji.“

„Byl vám ten dopis doručen osobně? Myslel tím v deset hodin zítra večer. Měl jsem s ním také domluvenou schůzku.“

„Řekl byste mi laskavě, co to všechno znamená?“ zeptala se.

„Co všechno?“ divil se Bradley. „Tohle je létací oddíl – jeden z oddílů. Já jsem inspektor Bradley. Přisel jsem odvést Li Josefa, než se mu něco stane. Rozhodl se poslat mi dnes dopis. Měl jsem dojem, že mi bude doručen stejným poslem, který navštívil vás. Neprozrazuji policejní tajemství, když vám řeknu, že jsem se o Li Josefa bál a chtěl jsem ho dostat do bezpečí, než se mu stane něco podobného jako vašemu bratrovi.“

Anně Perrymanové se třáslы rty, ale ovládla se.

„Než zemře v rukou policie?“ zasyčela. „Tak zahynul můj bratr... Chtěl jste poslat starce za ním? Když jste mě před chvílí držel za ruku a lomcoval mnou, jako bych byla váš vězeň, předvedl jste mi, jak jste hrubý!“

„Kdo vám říkal, že jsem zabil vašeho bratra?“ zeptal se klidně, ale nebyl připravený na její odpověď.

„Li Josef,“ řekla.

Chvíli mlčel.

„Myslím, že je to nejhloupejší věc, jakou jsem kdy slyšel,“ řekl sklesle. Pak zase nasadil úřední tvář. „Možná, že vás budu

dnes ještě potřebovat, McGille a Tisere. Zatím ale můžete jít domů. Pokud jde o vás, slečno, doprovodím vás sám. A velmi rád bych s vámi ráno mluvil.“

„Nepotřebuju váš doprovod. Půjdu s panem McGillem.“

„Se mnou půjdete,“ řekl klidně. „Dopřejte mi aspoň to potěšení, že vás na jeden večer odtrhnu od špatné společnosti.“

„Co to má znamenat, Bradleyi?“ vykřikl McGill. „Co proti mně máte? Mám už dost vašich narážek a záhadných dvoj-smyslů! Vysvětlíme si to!“

Bradley kývl na jednoho ze svých lidí.

„Doveďte slečnu Perrymanovou do mého vozu,“ řekl.

Tvářila se zarputile, ale beze slova se otočila a šla. Pak se Bradley otočil k Markovi.

„Řeknu vám, co proti vám mám, McGille. V celé zemi vzrostl počet brutálních zločinů. Poprvé v dějinách se u nás objevil střelec zabiják a je pozoruhodně čilý. Minulý týden byl zastřelen v Oxley Road policista. A když se ta banda vloupala k islingtonským klenotníkům a byla překvapena, vynutila si průchod do bezpečí střelbou. To je zvláštní. Vy víte, že anglický zločinec s sebou zbraň nenosí. Pokud ano, má k tomu jen jediný důvod. Do naší země se dostala nová generace střelců... Proto po vás jdu.“

„Chcete tím říct, že jsem pro ně otevřel střelnici?“ zavrčel Mark. Bradley přikývl.

„Právě to jsem chtěl říct, Střelnici, jakou mohl vymyslet jednomu ďábel. Každý, kdo zná dějiny amerických band, přesně ví, co se momentálně v Anglii děje. Našel jste nové odbytiště pro dodávky kokainu, a to zločinecké vrstvy. To děláte. A až vás dostanu, dostanu vás důkladně! Dvacet let uplyne mezi hodinou, kdy opustíte lavici obžalovaných a minutou, kdy vyjdete z Dartmooru.“

Přistoupil blíž k zesinalému muži.

„A řeknu vám ještě něco. Nevím, co máte za lubem s Annou Perrymanovou, ale bude dobře, když si zapamatujete, že vás hlídám jako ohař. A pustíte-li se do něčeho nekalého, najdu způsob, jak vás dostat za mříže, i bez důkazů!“

„Křivé obvinění, ne?“ vydechl Mark.

„Přesně jste uhádl mé myšlenky,“ odvětil Braldehy s posměšnou zdvořilostí.

4

Anna Perrymanová ani netušila, že byla cestou do města podrobena křížovému výslechu, tak obratně byl veden. Policejní vůz zastavil na rohu Westminsterského mostu a Nábreží.

„Zavolám vám taxi, slečno Perrymanová,“ řekl Bradley.

Druhý den ráno přijala Bradleye v malém salonku, spojeném s její ložnicí. Telefonicky ji o to požádal. Než přišel, uspořádala si myšlenky a byla vyrovnaná a klidná. Všiml si, že od něho neodvrátila oči celou dobu, kdy mluvil. V jejím výrazu však četl bezednou nenávist.

„Po Li Josefovi není ani stopy,“ řekl, „ale myslím, že ho najdeme, nebyl-li ovšem odstraněn. Míval přivázaný u sloupu pod domem malý člun. Ten jsme našli v Temži. Prázdný.“

Chladnokrevně si ho prohlížela. Za jiných okolností by ho považovala za hezkého muže. Jeho tvář byla inteligentní, úsměv příjemný a velké, hluboko posazené oči se na ni dívaly zpod polopřivřených víček. Měl ramena a pas atleta, široké

a pevné ruce. Nenabídla mu židli, aby se posadil. Ale její nenávisť rostla, čím víc oceňovala jeho přitažlivost.

Trpělivě ho vyslechla.

„Myslím, že se nemusíte namáhat s vymyšlením teorií, pane Bradley,“ řekla nakonec. „Li Josef byl pravděpodobně zabít policií jako Ronnie.“

Tato poznámka byla tak nesmyslná, že ani bystrý Bradley nedovedl hned reagovat.

„Ronnie byl ubit, protože vám nechtěl říct, co jste chtěl vědět. Proč by měl vyváznout Li Josef? Byl svědkem vašeho zločinu,“ řekla tvrdě a oči se jí zúžily do štěrbin.

„Rozumím,“ řekl. „Víte, co dělal váš bratr před smrtí, nebo proč byl ve spolku s Li Josefem?“ zeptal se.

Neodpověděla.

„Rád bych vám pomohl.“

Naklonil se ještě víc nad stůl a jeho hlas změkl.

„Vyučujete na škole v Paříži, pokud vím, a doufám, že se tam vrátíte a pokusíte se zapomenout na tuto ošklivou věc. Měl jsem vašeho bratra rád. V jistém smyslu byl mým přítelem. Nepochybně jsem byl poslední člověk, který s ním mluvil.“

Viděl, jak se jí zkřivily rty a zavrtěl hlavou.

„Nepochybně nejste úplně normální, když takhle uvažujete. Proč by mu měla policie ubližovat? Proč bych mu ze všech lidí na světě měl ublížit právě já? Pustil bych se daleko, abych mu mohl pomoci. Znal jsem jeho minulost, celou. Dobře vím, jak byl nestálý...“

„Myslím, že o tom nebudeme mluvit,“ řekla. „Pojedete-li zpátky do Paříže nebo ne, to je čistě moje věc. Víím, že jste ho nenáviděl, a věřím, že jste ho zabil. V celém okolí není nikdo, kdo by nevěřil, že Ronnieho zabila policie. Netvrdím, že ho chtěla zabít, ale zabila ho.“

Zoufale rozhodil rukama.

„Budu si s vámi moci promluvit, až se vzpamatujete?“

„Nechci vás vůbec vidět,“ vyjela na něho. „Nenávidím vás a lidi jako jste vy! Všichni tak ulízaní a nasládlí, a tak nepocitiví! Jste lháři. Všichni! Zakrýváte svá darebáctví křivými svědečtvími a své omyly pronásledováním. Hnusné povolání jste si vybral. Žijete z lidské bídy a stavíte svou pověst na srdcích, která jste zničil, na životech, které jste zahubil. To je všechno, co jsem měla chuť vám říct.“

Otevřel ústa, aby promluvil, ale rozmyslel si to. Usmál se, zvedl klobouk a vyšel z pokoje.

Později svého výbuchu litovala a opovrhovala sebou za svou lítost. Ronnieho zabil tento muž...

Nebyla sama, kdo tomu věřil. Meadows a lidé ze Stock Gardens měli své vlastní názory, podporované tím, co viděli. Věděli, že Ronnie chodíval na návštěvu do Ladys Stairs, věděli, že policie provedla v domě prohlídku a že plný vůz policistů přepadl dům Li Josefa v jednu hodinu ráno a že někdo slyšel Bradleye z létacího oddílu říct: „Dostanu z něj pravdu, kdybych mu měl urazit hlavu.“

Zaslechl to Harry Obušek, který se potloukal nablízku, když se objevil na scéně policejní vůz.

„Věřte mně,“ říkal Obušek, „chytli ho a ztloukli ho, a když viděli, že ho utloukli, hodili ho do bahna. Znáám policii, zřídili mě hrozně, když mě posledně čapli.“

Nikdo netvrdil, že starý Li byl zavražděn. Ani policie ne. Prohlásila prostě, že zmizel. Vědělo se, že oné noci, kdy se to stalo, uklouzl za přílivu po řece velký holandský parník a věřilo se, že odplul na něm.

Liův dům byl zavřen a klíče uloženy. Li měl bankovní účet ve Woolwichi a náhodou zmocnil svého bankéře, aby za něj

platil nájemné a daně, takže teoreticky, protože dům stál na jeho pozemku, tam stále bydlel.

Hodinu po odchodu Bradleye přišel do hotelu Mark McGill. Byl velmi upřímný a otevřený. Nevěděl, co jí řekl Bradley, věděl pouze, že je neobyčejně krásná a že se snad může stát novým, velmi užitečným členem jeho organizace.

„Nic před vámi neskrývám, slečno Perrymanová. Ronnie. já a Tiser jsme pašeráci. Zabývám se tím léta a Ronnie byl mým nejlepším partnerem. Víte, Tiserovi mohu důvěřovat jen do určité míry. Opíjí se. Je – no, je náladový. Nepředstírám, že jsem svatý, ale víte, jaký je zákon, zasedl si na lidi, kteří se proviní proti cizímu majetku. Každý lotr může ukopat svou ženu k smrti a nedostane za to víc než tři měsíce, ale když ukradne pár šilinků nebo oloupí kapitalistu o několik set liber, pak má štěstí, vyvázne-li se šesti.“

Anně to nepřipadalo tak hrozně zločinné, bylo to spíš romantické.

Je mnoho zboží, na něž jsou uvalena velká cla, například na sacharin tři šilinky a devět pencí na unci. On a Ronnie mívali až deset tisíc uncí za týden: téměř tisíc liber zisku při ceně, za jakou prodávali. A byly ještě jiné věci a tu a tam nějaký postranní obchod – o těch se zmínil mlhavě. Ronnie jí o tom všem vyprávěl a ona byla s tímto „zločinem“ smířená.

Bylo to poctivé přestupování zákona: Nikomu se tím neubližovalo kromě vlády. Obyčejní lidé tím dokonce získávali: Mohli lacino nakupovat.

„Nepřipustím ale, aby vám smrt drahého Ronnieho komplikovala život ještě víc. Změnila-li jste své rozhodnutí o tom, že se k nám připojíte....“

Horlivě zavrtěla hlavou.

„Nezměnila jsem své rozhodnutí,“ řekla.

„Bradley vám bude vykládat, že pašujeme kokain a podobné nesmysly. Přirozeně, chce nás a Ronnieho očernit, jak jen může. Raději bych si uřízl pravou ruku...“

„Záleží na tom, co říká Bradley?“ přerušila ho.

Téhož dne se stala členem McGillovy organizace.

Dál už nemyslela na Li Josefa a nepřemýšlela o záhadě jeho zmizení. Ale Bradley přemýšlel a den za dnem seděli muži ve člunech na bahnitých vodách strouhy a tahali háky bahnem. Hledali starce, který tak rád sedával u otevřeného okna svého doupěte a hrával Tostiho „Loučení“.

5

O rok později, jednoho jarního večera...

Vzdálené hučení leteckého motoru konečně dolehlo k uším Anny Perrymanové. Zavřela knihu, vstala ze stupátka malého krytého vozu a podívala se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na osm – pilot byl přesný téměř na vteřinu.

Otevřela dvířka vozu a vytáhla velký dalekohled. Zašla za keře, které jí bránily v rozhledu, a přehlédla oblohu. Spatřila letadlo spouštějící se klouzavě dolů. Motor už slyšet nebylo.

Vrátila se rychle k vozu a zatáhla za klikku zasazenou ve stříšce. Černou střechu vozu tvořily kovové pruhy, které se teď otáčely kolem své osy jako lišty žaluzií. Na jejich spodní straně bylo zasazené zrcadlové sklo, které zachycovalo poslední paprsky zapadajícího slunce. Třikrát zatáhla za klikku, třikrát se střecha otevřela a zavřela. Nechala ji otevře-

nou s odkrytými zrcadly a vyběhla na volné prostranství, aby viděla letadlo.

Pilot ji zaregistroval a jeho signálová svítilna hystericky zamžikala. Spouštěl se k ní. Motor opět duněl...

Nebyl ani dvacet yardů nad zemí, když upustil balíček. Hedvábný padák, k němuž byl přivázaný, se otevřel, trochu zmírnil pád a vzápětí dřevěná krabice dopadla těžce na zem. Letadlo znovu nabíralo výšku.

Rozběhla se pro balíček, odnesla ho k vozu a uložila i se složeným padákem do hluboké dutiny pod sedadlem. Nebyl těžký. Mark McGill zařídil, že měla na starost jen lehčí zásilky, které nerušeně putovaly přes mořské hranice království.

Stmívalo se. Pustila se s vozem opatrně po nerovné půdě lesní mýtiny.

Po kodrcavé jízdě vyjela na hlavní silnici. Otočila vůz k Londýnu a na plný plyn vyrazila k severu. Motor byl silnější, než se na první pohled zdálo. Mark byl inženýr a provedl na něm pár úprav, takže lehký vůz dokázal vyrazit rychlostí sedmdesát mil za hodinu.

Rychlost byla Anninou vášní. Sedět za volantem letícího vozu a pozorovat jehlu ukazatele, poskakující za devadesát, jí přinášelo největší uspokojení.

Vůz se vřítíl do Kingstonského vrchu. Strážník na křižovatce cosi vykřikl a Anna Perrymanová zapnula světla, ačkoli se sotva stmívalo. Policista nemohl žádat nic jiného, než aby rozsvítila.

Před rokem by se usmála, nevšímala by si rozkazu a s rozkoší by dráždila toho bezvýznamného muže v uniformě. Ale Mark trval na respektování zákona a jeho představitelů, pokud šlo o malichernosti. Nenáviděla strážníky. Pohled na

bílou rukavici zvednutou na křížovatce, jí vháněl krev do tváří. Strážníci pro ni představovali krutost, lstivost a nevýslovnou proradnost, dokonce i vraždu.

Zpomalila, když se blížila k Hammersmith Broadway. Dostala se do nevyhnutelné dopravní zácpy. Propletla se mezi nákladním autem a autobusem a zastavila u chodníku. Vtom spatřila muže stojícího na kraji chodníku a trhla sebou. Ale světla jí svítila do obličeje, a tak nemohla uniknout pozornosti tohoto bystrozrakého pána.

Jeho postoj byl charakteristický – ruce vražené hluboko do kapes, ramena a hlava nakloněná kupředu. Ačkoli měl bystrý, osmahlý obličej ve stínu, bylo zřejmé, že jeho mysl bloudí daleko od Hammersmith Broadway. Zpočátku nedal najevo, že ji poznal. Odvrátila hlavu a upřeně zírала na nákladní vůz na pravé straně. Koutkem oka zahlédla, že se pohnul, a teď se opíral lokty o stažené okénko.

„Byla jste na výletě, slečno Perrymanová?“

Nenáviděla ho, nenáviděla jeho vláčný hlas, nenáviděla všechno, co představoval. Mark byl kazatelem evangelia prospěchu a ona vděčila za své seznámení s tímto mužem jedině svému promyšlenému postupu. Záměrně zorganizovala druhou a třetí i mnoho dalších schůzek. Stále ještě nezapomněla na Ronnieho smrt, ale svou úlohu hrála dobře. Bradley nemohl vědět, že ho stále hluboce nenávidí.

„Pan Bradley! Neviděla jsem vás!“

„Málokdy mě lidé vidí, dívají-li se na druhou stranu,“ řekl. Zdálo se jí, že očima prohledává vnitřek vozu.

„Jste sama? To je báječné! Pokud jde o mne, neznám nikoho, s kým bych byl raději sám než sám se sebou. Domnívám se, že vy to cítíte také tak.“

Viděl, že čelo kolony vozů se dává do pohybu.

„Jedete někam do blízkosti Marble Arch? Rád bych ušetřil za autobus. Všeobecně se má za to, že jsem Skot.“

Zaváhala, cítila, že bude ječet, vstoupí-li do vozu a posadí se k ní. Ale Mark tvrdil...

„Prosím, posadte se! Jedu kolem Marble Arch,“ řekla.

„A teď začínají moje akcie stoupat,“ řekl, když se pohodlně usadil. „Kdyby mě viděl náměstek komisaře nebo ředitel v tak dobré společnosti, byl bych povýšen hned příští týden!“

Byla jí protivná jeho klidná jistota a povrchní cynismus. Nenáviděla ho ještě víc, protože cítila, že se jí posmívá, že ví přesně, jakou roli ve spolku ona hraje, a že ho to spíš baví, než uráží.

Pevně sevřela rty, když se vůz prodral dopravním zmatkem k Shepherds Bush.

„Panu McGillovi se daří dobře?“ zeptal se zdvořile.

„Vím málo o panu McGillovi,“ odpověděla. „Vídám ho jen tu a tam.“

„Ovšem,“ zamručel, „bydlíte spolu ve stejném poschodí, nemůžete ho tedy vidět příliš často. Útulek má plný? To je aspoň člověk, který koná dobro! Lidumil. To je můj ideál! Kdybych nebyl detektivem, stal bych se bankéřem, abych mohl rozdávat peníze.“

Nepovzbuzovala ho k hovoru, ale Bradley to ani nečekal.

„Půjdete dnes do divadla, slečno Perrymanová?“

„Ne,“ řekla suše.

„Na večeri?“

Po pravdě řečeno, Mark jí řekl, že ji možná večer bude potřebovat.

„Uvažoval jste o tom pozvat mě na ni?“ zeptala se jízlivě.

„V jistém smyslu ano.“

Podruhé ho přistihla, jak nakukuje pod zadní sedadlo.

„Kdybych nebyl detektivem, šel bych k divadlu. Četla jste, co psaly West London Gazette o mém vystoupení ve Škole skandálu, kterou hrál náš ochotnický spolek?“

„Zdá se mi, že je to vhodná hra pro členy Scotland Yardu,“ řekla.

Přikývl.

„Kdyby to nebylo tak zábavné, smál bych se. Škola skandálu – Scotland Yard!“

Pak mlčel, dokud vůz nezastavil u chodníku před Marble Arch, kde vystoupil.

„Děkuji vám velice za svezení, slečno Perrymanová,“ řekl.

Měl v úmyslu zdržet se u okénka vozu a bavit se, ale než mohl promluvit, vyrazila.

Mark zaměstnával i šoféra – mechanika, chromého muže, který bydlel v pokoji nad garáží, a ten již čekal, když přijela.

„Dobrý večer, slečno, trochu jste se opozdila.“

Usmála se jeho obavám.

„Nic se nestalo, Manforde. Měla jsem jen pasažéra, který nesnáší rychlou jízdu.“

Vtom kolem projel taxík a zabočil za roh na Cavendish Square. Když došla na náměstí, viděla, že vůz zastavil. Cestující vystoupil a zůstal stát na kraji chodníku. Když ho míjela, něco na něm ji zaujalo...

Viděla ho už někdy? Měla nejasný pocit, že ho odněkud zná. Stál bez hnutí, mlčky, pitvorná postava v důstojném rámci Cavendish Square. Když vystupovala po schodech k domu, kde bydlela, stále ještě stál na chodníku. Zdálo se jí, že ji pozoruje.

Věděla, že Mark je doma. Oknem nade dveřmi prosvítalo světlo.

Otevřela si vlastním klíčem a vstoupila dovnitř. Našla ho